

La resclosa nova

Per deturar de l'aigua l'embranchida
de part a part del riu hi ha una resclosa.
Si de nova va ser esblanqueida,
ja el bes de l'aigua l'ha tornat verdosa.

Aquells verns revellits devora d'ella
a ple estiu, desmaiats, l'han ombrejada;
tan sols ells han après la cantarella
del plany de l'aigua al veure's deturada.

[...]

La tempesta ha enrunit a la resclosa,
i l'aigua va passant sens deturar-se.
Va esfumant-se després l'alba plujosa,
fent pas al sol que vol emmirallar-se.

I esclata el sol; i els enderrocs oviren
de la resclosa molts obrers que ploren,
i condolguts i tristament sospiren,
puix els obrers, quan no hi ha feina, es moren!

Al temple del treball ja no hi ressonen
dels embarrats aquells xisclets de vida:
s'han apagat com els sospirs que es fonen
als llavis d'un infant quan Déu el crida.

[...]

Mes la fam no vindrà: ja altra vegada
va aixecant-se en el riu una resclosa.
Si aquella sigué forta i de durada,
aquesta serà forta i més hermosa.

Canal enllà va l'aigua rondinaire,
i a l'entorn dels bagants l'herba és humida,
i els vells pollancre festejats per l'aire
sembla que diguin: «—Ha tornat la vida!»

Avant, obrers! Els embarrats ja volten
i xisclen les politges que us esperen;
les corretges greixoses giravolten
per mai parar-se allà on parades eren.

A la resclosa nova no l'atterra
ni tempesta que enfonsi les muntanyes.

Penseu que si la vella caigué a terra
fou per tenir podrides les entranyes.

A baix lo inútil! I llenceu de pressa
tot lo corcat, puix lo corcat fa nosa.
Ha de ser tot sencer i d'una peça,
com d'una peça heu fet una resclosa.

De part a part de riu, d'aquest riu ample,
d'aquest riu que es diu Pàtria beneïda,
d'aquest riu que, estimant-lo, més s'eixampla,
també hi ha una resclosa revellida.

Obrers de Catalunya, enderroqueu-la!
Que l'ensorri de cop una riuada!
I després novament edifiqueu-la
més alta, molt més gran, més reforçada.

Llenceu-la riu avall, i feu-la nova.
Si els corcs d'altres terrers l'han envellida,
d'amor a nostra Pàtria donant prova
feu-la de nou, i feu-la més fornida.

Avant i treballeu! Avant sens treva!
Sou de raça que lluita i que no es cansa.
Que es quedi l'enemic a casa seva
si ha de venir a prendre-us l'esperança.

Vulgueu que els embarrats de vostra terra,
d'aquesta quadra immensa tan aimada,
siguin símbol de pau, ja mai de guerra,
símbol hermós de Pàtria enamorada!

Enrera els redemptors de fora casa
que maten les costums de vostre poble;
si ells defensen sa causa a cops d'espasa,
vosaltres treballant, que fa més noble.

Obrers de Catalunya, pit i fora!
Feu la resclosa que la Pàtria espera;
i que ella sigui sempre i a tota hora
un símbol de treball i una frontera.

Josep Maria Castellet i Pont, *La resclosa nova*, premi del Centre Obrer als
Jocs Florals de Ripoll (1903). "Catalunya Artística", 9 (8.09.1904), p. 150.